

Kapitel 15

Danmarks hav er nu ikke det pæneste. Hverken ovenpå eller nedenunder.

Jeg brød gennem vandoverfladen og trak hivende efter vejret, før jeg igen dykkede under. Haler og langt hår mødte mig.

En havfrue lavede grinende en saltomortale om mig og svømmede videre. En anden svømmede hen og prøvede at sætte en vandplante i mit hår. Så måtte jeg op igen, for at få vejret. Trods de var havets skabninger, kendte de ikke noget som helst til planter, som gjorde man kunne trække vejret under vandet.

Da jeg kom op og trådte vande, så jeg at Drake også var oppe og trække frisk luft.

”Dejligt med en svømmetur, ikke sandt?” spurgte han grinende.

”Ja, især nå havfolket er så ivrig efter menneskeligt selskab.”

Drake forsvandt med et blop under vandet. Jeg mærkede nogen hive fat i mit ben, og jeg nåede at tage en stor mundfuld luft, før jeg blidt blev hevet ned under havet.

Jeg blev taget i en havmands favn og han drejede os rundt i vandet med halen. Jeg grinede bobler. Lidt væk derfra, fik Drake den samme omgang af en smuk havfrue, og denne gang kiggede han væk fra brysterne.

Da jeg mødte havfolket der hørte til ved Als’ østlige side, havde jeg prøvet at forklare dem om brystholdere og bikinitoppe lavet af store muslinger, men de havde grinet og rystet på hovedet af mig, som var jeg landsbyens tosse. De havde nu alligevel undersøgt min bikinitop, da jeg dykkede ned

i dag. For første gang havde jeg husket at tage badetøj med, og forbindingen om min arm var taget af, så jeg kunne roligt bade.

Havmanden og jeg smeltede sammen med Drake og havfruen, og sammen svømmede vi op til overfladen og den livgivende luft. Vi brød igennem samtidig.

”Jeg ved ikke med dig,” sagde jeg og spyttede saltvand ud, ”men jeg er træt. Skal vi ikke svømme ind mod land?”

”Nu? Men det er så sjovt?”

En havfrue stak sit hoved op.

”Nogen problemer? I er så længe heroppe.”

”Nara er bare træt. Hun vil stoppe.”

”Nu? Men vi er kun begyndt at lege!”

”Drake kan bare blive herude. Jeg trænger til land under mine fødder. Bliver jeg længere herude, drukner jeg.”

”Drukne? Med os i nærheden?” havfruen rynkede ansigtet, som havde jeg sagt en fornærmelse. Det havde jeg sikkert også.

”Jeg svømmer ind. Drake kan vi ikke mødes om en time ved dig?”

”Så lad gå da. Men du kan da ikke svømme derind helt alene. Vi er midt mellem øerne. Der er mindst en halv kilometer derind.”

”Jeg får bare Inm til at svømme dig derind,” lovede havfruen og sat munden under vand, hvor hun kaldte på Inm.

Den havmand jeg havde danset under vandet med, kom op til os. Havfruen måtte have fortalt ham det hele under vandet, for han tog mig straks i sine arme og svømmede mod land. Jeg vinkede til Drake. Han nåede lige at stikke hånden i vejret, før havfruen overfaldt ham og hev ham med nedenunder igen.

Inm og jeg snakkede ikke under svømmeturen tilbage. Jeg nåede at samle energi nok, så da vi nåede til hvor jeg selv

kunne bunde, sprang jeg uden problemer ud af hans favn og vadede mod land. Inm forsvandt så hurtigt, at jeg ikke nåede at sige tak. Han skyndte sig sikkert tilbage, for ikke at gå glip af for meget.

Jeg hev op i min bikini, da jeg forlod vandet, så den ikke faldt ned og rettede på toppen, da jeg gik hen til mit håndklæde. Med det om mig, stirrede jeg længe ud over havet, men åbenbart var Drake og havfolket så langt ude, at jeg ikke kunne se dem.

Håndklædet spredte sig ved hjælp af vinden, da jeg slog det ud og lagde det på sandet. Jeg lagde mig oven på det og lod solen tørre min krop.

Havde alt dette aldrig været sket, ville jeg sikkert have sat i mit værelse eller udenfor under parasollen, og læst en bog. Nu var der gået næsten tre uger og jeg var endnu ikke færdig på den om Rose. Det kløede stadig i mine fingre efter at læse, men træningen fyldte alt. Det var selvfølgelig godt for min krop. Jeg kom i form og al den udendørsaktivitet gjorde, at jeg fik rigeligt med D-vitamin og blev lettere brun. Den gjorde dog intet ved de uregerlige, brune krøller, solen var ved at tørre. Min sorte bikini var allerede tør.

Jeg smilede for mig selv, over Drakes ansigtsudtryk, da han havde set mig i bikini. Al motionen havde givet mig en fladere mave, men jeg tror nu det var min påklædning, eller lille form for påklædning, så at sige, der havde gjort ham helt målløs. Sådan gik kvinderne vel næppe klædt dengang, især ikke når de skulle svømme. Der havde de sikkert en kjole til det, hvis de i det hele taget svømmede. Han så mig sikkert i et nyt lys nu. Jeg stoppede med at smile. Fremover, når han tænkte på mig, ville han se mig i en gammel, falmet, sort bikini.

Jeg blev liggende i lang tid, før jeg tog mig sammen til at rejse mig op. Jeg tog mine shorts på og var ved at tage en T-shirt på, da noget stoppede mig. Jeg kunne lige så godt gå i den hjem. Så slap min bluse for at blive våd af mit hår og så lignede jeg én i mine forældres øjne, som faktisk havde været ude og svømme, alene vel at mærke.

Mine fødder kom i sandalerne og jeg gik ind i skoven, ad en lille sti. Jeg var i godt humør og nynnede, da den gren knækkede i nærheden.

Jeg for sammen og straks savnede jeg Drake. Hvis dette nu var Cerberus, som endelig havde fundet mig og ville dræbe mig, var jeg virkelig på skideren.

Men da jeg kiggede i lydens retning, stod der en kvinde. Det var kvinden som jeg havde set for næsten en uge siden, dengang jeg skar min arm. Jeg havde helt glemt alt om hende, men nu huskede jeg, at jeg havde lovet hende, at jeg ville snakke med hende morgen efter. Men den morgen lå jeg på hospitalet og havde glemt alt.

”Undskyld, jeg glemte dig. Jeg kom ud for et uheld den dag, som du sikkert så.”

”Det gør ikke noget. Jeg troede bare, du ikke ville snakke med mig, fordi jeg er den jeg er. Det glæder mig at det ikke var grunden og at du ikke har fordomme mod mig,” svarede kvinden. Hun havde en blød, sensuel stemme. Sådant en stemme, som blev brugt i reklamer.

”Hvorfor skulle jeg have fordomme mod dig?”

”Min race er ikke særlig velset blandt mennesker.”

Er det fordi elverne hev folk med sig ned i elverhøje eller dansede dem til døde? Jeg anede det ikke, men hun så ud som om, hun virkelig ikke ville snakke om det.

”Hvad vil du mig?” spurgte jeg i stedet for.

”Jeg vil hjælpe dig,” sagde hun, lettet over at jeg ikke havde vadet rundt i hende ømtålelige emne.

Jeg øjnede hende. Hun så ikke ud til at være nogen kriger, så fin og smuk hun var. Men måske skjulte hun noget bag den slanke, høje krop. Hun var nok den højeste kvinde jeg nogensinde havde set i virkeligheden. Hendes former var perfekte og sådan nogen man aldrig så på en supermodel. Hendes hår var utrolig glat og sort som natten. Det var bundet i en fletning, der lå over skulderen på hende. Selv når fletningen lå der, gik den hende til livet, så når det var løst, måtte det være ufattelig langt. Hendes ansigt var lille og firkantet, med en hage der lå lige under munden. Der var kun et lille stykke hud mellem. Hagen kom bare lige under underlæben og lavede en rende i huden. Men hendes øjne var store, smukke og perfekte, hvis man så væk fra de bronzefarvede pupiller, der nærmest hypnotiserede én. Jeg følte jeg begyndte at glemme alt omkring mig, men så kiggede hun hurtigt væk fra mig. Det måtte være en speciel kræft hun havde. Sejt.

Over de bizarre øjne sad tog buede øjenbryn og næsen var lige. Hendes ører var dækket af øringer. Det var lige før der ikke var ledig plads nogen steder. Det mærkeligste ved hende var nu, at fra højre øre og ned langs kæben til den lille hage, var der et blegt ar eller tatovering, som næsten gik i et med hendes hud. Det kunne kun være menneskeskabt, da det havde hvirvler, krøller og mange andre tegn. Hun måtte være medlem af en speciel gruppe.

”Med hvad?”

”Kampen mod Cerberus, selvfølgelig,” hun lød ikke til at være særlig tålmodig.

”Selvfølgelig,” istemte jeg. ”Jeg hedder Nara.”

Jeg rakte hånden frem mod hende, men hun stirrede på den, som var den væmmelig. I stedet for at tage den, nejede hun i sin simple kjole.

”Mit navn er Eudora.”

”Dejligt at møde dig, Eudora,” sagde jeg venligt. Jeg ville prøve at tale venligt til hende. Det fortjente hun, når hun nu blev dømt for den race hun var en del af og ikke den person hun var. Hun var helt sikkert en fantastisk person. ”Hvad med at gå med mig hen til vores ’hovedkvarter?’”

Hendes ansigt lyste helt op. ”Det vil jeg skam gerne.”

Da vi gik side om side, kunne jeg ikke lade være med at skæve til Eudora. Hun så ikke ud til at meget ældre end Drake. Smuk var hun også, så jeg blev pinlig berørt over mit stadig fugte hår, der svagt duftede af for meget havvand.

Vi sagde intet på turen. Alt hvad jeg kunne spørge om, ville på den ene eller anden måde ramme hendes fortid, som hun sikkert ikke ville have jeg skulle rode i. Og hun spurgte ikke ind til noget.

Eudora havde mødt mig næsten ved Egelundgård, så vi måtte bruge stien. Jeg ville ikke hive hende med gennem skoven, hvor hun kunne snuble og komme til skade.

”Nu er vi der snart,” sagde jeg, da vi nærmede os. ”Jeg tror Drake er der.”

Jeg kunne svagt høre lyden af et sværd der blev slebet.

Eudora frøs fast, da jeg nævnte Drakes navn.

”Drake? En drageridder?” spurgte hun med skælvende stemme.

”Ja. Han er ikke så slem.”

”Jo, han vil være. Han vil gå efter hvad jeg har gjort i mit tidligere liv. Han vil dømme mig på forhånd! Jeg vil ikke med!”

Hun lød som et lille barn der var på grådens rand.

”Bare rolig, jeg skal nok forsvare dig. Drake er ret så hård nogen gange, men han er faktisk meget venlig,” forsikrede jeg hende. ”Kom nu med.”

Eudora fulgte efter, efter en kort tøven.

Da vi trådte ind i lysningen, laden lå i, forlod jeg Eudoras side og gik hen mod Drake.

”Se Drake! Dette er Eudora og hun vil hjæ...”

Jeg nåede ikke engang at tale færdig. Drake var for hurtigt.

Det ene øjeblik sad han og sleb sit sværd, og kiggede op, da jeg kaldte hans navn. Så havde han taget det i hånden og løbet hen mod mig, skubbet mig til side. Nej, skubbet mig om bag ham, så han stod beskyttende foran mig.

Eudora var stoppet i skovbrynet og så både skræmt og kampberedt ud.

”Jeg sagde jo han ville bedømme mig,” sukkede Eudora, pludselig nedtrykt og ked.

Mit hjerte smeltede for hende. Jeg ville beskytte hende mod Drake, men han kunne mærke hvad jeg ville, for han holdt mig fast bag sig.

”Du skal ikke lytte til hende. Alt hvad hun vil, er at spise os.”

”Hvad...?” hviskede jeg, mens Eudoras stemme lød som et piskesmæld.

”Det er løgn!”

Nu så hun pludselig meget skræmmende og farlig ud.

”Hvad mener du? Hvorfor er du så kampberedt?”

Jeg havde så ondt af Eudora, at trods det Drake havde sagt, slog jeg ham i ryggen, da jeg talte.

”Stop det, Nara!”

”Sig det! Sig hvorfor du behandler hende sådan!”

”Fordi hun er en koioer!

Noget i min hukommelse begyndte at røre på sig. Ordet virkede bekendt og Drake havde nævnt det engang. Hvad var det nu?

Ordene strålede brat op foran mig, fuldstændig i neonfarver med spotlys på.

Koioer er menneskeædende væsner.

Det havde Drake sagt ved vores andet møde.

Menneskeædende væsen. Eudora ville æde mig!